

Tuli aurinkoisia päiviä. Keinuja rasvattiin pihalla.
Postia kannettiin kilokaupalla. Maassa koittivat
ankeat ajat. Oli aikaa odottaa. Kääntyilin majassani.
Keräsin mehiläisiltä tietoja siitä, milloin he keräävät
mettä ja tuovat hunajaa minulle.
Oli syksy. Niitä pörisi sisään avonaisista ikkunoista.
Olo voimistui. Eräänä päivänä nousin ylös paikastani.

Ravistin hiekkaa pois päältäni. Ulos heitettiin soraa.
Kukat kastuivat.

Odotin jonkinlaista taikatemppea. Mitään ei tapahtunut.
Vesi pysyi laseissa. Kallistelin itseäni.

X

S.

sijainti

Syvän retken jälkeen. Lehtipuun alla, kun sataa.

Jos sukeltaa kumisen renkaan altaan pohjasta,
hakee kerran vielä itselleen pelastusrenkaan.
Kun yksi silmä katsoo, sen kautta kuitenkin
on helpompi uida pintaan takaisin.
Hypätä korkeammalle.

Mutta ikkunautojen puut lämmittävät.
Ja siinä valossa on jo lähtenyt kauas.

Paljon korkeammalla ovat ker-
totaulun osat. Niitä roikkuu pui-
den oksista. Ne nidotaan toisiin-
sa kiinni.

Joka päivä helpot vastaukset
ovat tässä. Ne ovat vastauksia
ensimmäisiin ja viimeisiin
kysymyksiin. Kuinka hyvä on,
kun osaa vastata niihin? Miksi
asiat on pantava järjestykseen,
ilta aamun jälkeen. Miksi ei
riitä aika, jolloin pimenee,
mutta toinen istuu yhtä lähellä.

Laskimme verkot veteen ja annoimme pellon yhdistää meidät.

Hänen puheensa koskee istumista, nousemista ja seisomista. Sen hän puhuu. Hän ei sano muita sanoja. Hän nousee ja menee alas mahalleen.

Luen iloista. Jotenkin hän tekee sitä koko ajan, vie puhetta. Ja se valehtelee hänelle koko ajan.

Hän puhuu ruohovartisen esittelyyn.
Hänen esityksensä on pahoittelun aihe.
Hänen esiintymisensä on syventyminen.

Siellä on korkea harjakatto, kuusien keskellä yksi, se erottuu niiden joukosta. Sitä voi luulla yhdeksi tavallisten puiden latvoista.

Kaikki ovat pystypäin. En kuule muita taloja.

X

sijainti

Patsas sataa. Lopettaa käsien heiluttamisen ja puhumisen. Seison rikkumattomana ja suorana keskellä.

Metsä ei enää liiku, kun nousen raottamaan verhoa.

Multa-ampelissa roikkuu hautova katu ja kamera. Tilannetaju ei huomioi. Sinne olet hypännyt.

Aurinko paistaa lipputangon läpi eikä yritä rikkoa varaston kattoa.

Vesi on aina ollut hänelle hyvä ja rakastanut häntä ehdoitta. Se on aina satanut hänen päälleen ja hän on ottanut sen vastaan hanskoilla, tuulihousuilla. Hän ei ole koskaan hyljeksinyt sitä.

Hän on rakentanut koko elämänsä ajan satamaa, jonne sateen on hyvä tulla.

Voisiko metsä asettua lappeelleen sivulle,
aukeamalle? Voisiko pyöräilijä asettua
rannalle? Voisiko aurinko paistaa jonkin
verran, pyöräilijä nousta seisomaan pyörän
polkimilla, tai ukkonen jyrähdellä
johdattimilla?

Ympäristö tuntemassa eniten, miten ihmisillä toimii.

Seisokelen ulkona elämässä. Päähän kaatuu.
Ulkona tietoa on enemmän. Sitä riippuu
oksissa ja kallioiden nenissä. Ne pitää oppia
tunnistamaan. Oppii lukemaan ja
kirjoittamaan.

S

Kuusi muhevoituu tien keltaisessa poskessa.
Ylitän tämän. Olen menossa auliisti.
Tielleni osuu kuusi, mänty tai käpy.

Seison sanojeni päällä katoksella.
Alan käynnistellä asioita. Jonain päivänä
lähden täältä ulos, vien mennessäni.

Ulkona sataa rännejä vasten. Sisällä
ensirusut.

Sateen seuraukset levittäytyvät laajalle
alueelle maata. Sateen jäljiltä puhinaa,
kolinaa kohinaa.

Kaikki on tallella. Katos tipauttelee sanoja kadun molempiin päihin.

Silja Järventausta 20.4.2022, tiivistelmä:

Patjalla meren yli (2006), Liputettu päivä (2008), Hyvän yön puisto (2012), Kaupungin lippuluukulla (2015), Ympäristön avajaiset (2020) ja Iltapäivä isolla kirjaimella (2022), Teos.